

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie II C 349/14 w punkcie pierwszym wyroku pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy - wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2004 roku w sprawie XII C 698/04 – w punkcie 6 (szóstym), zasądającym spłatę od G. S. na rzecz B. S. - częściowo, a mianowicie w zakresie odsetek od kwoty 35.000,- (trzydzieści pięć tysięcy) złotych, liczonych od dnia 1 stycznia 2005r. do dnia 8 maja 2011r., w punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałej części, a w punkcie trzecim zasądził od G. S. na rzecz B. S. kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2004 roku w sprawie XII C 698/04 Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał przez rozwód małżeństwo zawarte przez B. i G. S., dokonując jednocześnie podziału ich majątku wspólnego. W punkcie 5-ym przyznał nieruchomości zabudowaną przy ul. (...) w Ł., która wchodziła w skład tego majątku G. S., a w 6-ym zasądził spłatę od niego na rzecz B. S. spłatę w kwocie 40 000 złotych, płatne do dnia 31 grudnia 2004r. z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności.

Po rozwodzie G. S. nie spłacał byłej małżonki, a B. S. nie wyprowadzała się ze wspólnego niegdyś domu. Do roku 2012 łączyło ich wspólne miejsce zamieszkania. B. S. ponosiła większość opłat związanych z domem.

W dniu 6 listopada 2009r. G. S. oddał B. S. kwotę 5 000 złotych przekazem pocztowym.

W dniu 12 września 2012r. H. P. wpłaciła przelewem na rachunek bankowy B. S. kwotę 5 000 złotych, wpisując jako tytuł przelewu słowo „zaliczka”. Sąd Rejonowy ustalił, że kwotę tę B. S. oddała G. S. w ratach. Stanowiła ona zaliczkę za roboty remontowe, a wpłata na rachunek B. S. z rachunku H. P. nastąpiła na prośbę G. S..

W roku 2012 lub 2013 G. S. wyprowadził się z domu przy ul. (...), który do tego czasu zajmowała z B. S., do H. P. na ul. (...) w Ł., do jej domu, po uprzednim gruntownym remoncie budynku znajdującego się pod tym adresem. Od tej pory mieszka z H. P. na zasadzie konkubinatu.

Przed wyprowadzką stosunki stron, pomimo rozwodu, układały się raczej dobrze. W roku 2011 B. S. dokonała nawet wpłaty zaliczki na biegłego do Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim, w sprawie I Ns 381/11, w której uczestnikiem był G. S.. W dniu 17 września 2012 roku nieustalona bliżej osoba wpłaciła 5 000 złotych przez wpłatomat na rachunek bankowy H. P..

W dniu 9 maja 2014 roku B. S. otrzymała w Sądzie Okręgowym w Łodzi tytuł wykonawczy – wyrok w sprawie XII C 698/04 z nadaną klauzulą wykonalności w zakresie punktu 6, w którym zasądzono spłatę. Na mocy tego tytułu wszczęła egzekucję przeciwko G. S., składając wniosek do komornika w dniu 24 czerwca 2014r. Nie czyniła tego wcześniej, ponieważ liczyła na to, że były małżonek przekaze nieruchomości ich wspólnej córce D., a ona zrezygnuje ze spłaty w imię zgodnego załatwienia sprawy.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy uznał, iż złożone do akt sprawy dowody wypłaty z bankomatu nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ nie sposób domyślić się, na co przeznaczono pieniądze z wpłat. Równie za bezwartościowe Sąd uznał wydruki z wpłatomatu, z których w jego ocenie wynikało jedynie, że nieustalona osoba wpłaciła w danym dniu określoną kwotę na rachunek H. P.. W ocenie Sądu I instancji nieprzydane dla rozstrzygnięcia sprawy były też dokumenty zawarte w aktach VI RC 602/14 Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi w załączeniu, które dowodzić miały daty wyprowadzki G. S. z posesji przy ul. (...), gdyż wykazywały one nieistotną okoliczność.

Z kolei za niewiarygodne Sąd Rejonowy uznał twierdzenia powoda co do wpłaty, która nastąpiła w dniu 12 września 2012 roku z rachunku H. P.. Sąd Rejonowy podkreślił, iż jest niemożliwe, aby osoba, która pracuje w korporacji i zajmuje się zarządzaniem przedsiębiorstwem nie przywiązywała żadnej wagi do wpisanego na przelewie tytułu

przekazania środków pieniężnych i w świetle tego jako logiczna i wiarygodna jawi się wersja wydarzeń podana przez B. S., w myśl której przekazana kwota była w istocie zaliczką związaną z robotami budowlano – remontowymi. Z tych też względów Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom powódki i córki stron co do oddania powodowi wskazanej wyżej kwoty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy ocenił, iż powództwo jest zasadne jedynie częściowo.

Sąd I instancji w rozważaniach prawnych przypomniał, że w pozwie powód żąda pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w części z powodu przedawnienia, a w części z powodu wykonania zobowiązania.

W ocenie Sądu a quo nie sposób było uwzględnić powództwa, pozbawiając wykonalności wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2004 roku w sprawie XII C 698/04 w zakresie kwoty 5 000 złotych zapłaconej niewątpliwie w dniu 6 listopada 2009r., a to z tego powodu, że zapłacone kwoty podlegają zarachowaniu najpierw na zaległe odsetki, a dopiero potem na kwotę główną, zgodnie z zasadą wynikającą z art. 451 §1 k.c. W dacie zapłaty kwoty 5 000 złotych odsetki zaległe znacznie przewyższały tę kwotę i wynosiły ponad 10 000 złotych. Zapłata 5 000 złotych w ocenie Sądu Rejonowego nie wpłynęła tym samym na wysokość zadłużenia co do sumy głównej, a że żadna ze stron nie podała, aby umawiała się z drugą co do sposobu zarachowania tej wpłaty, więc sąd pierwszoinstancyjny uznał za najwłaściwsze przyjęcie, że zaliczono ją na należności uboczne w postaci odsetek, co jest zasadą w obrocie.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwem nie objęto żądania pozbawienia wyroku wykonalności co do wpłaty, która nastąpiła w dniu 12 września 2012 roku z rachunku H. P.. W pozwie zażądano bowiem pozbawienia wykonalności co do odsetek ustawowych od kwoty 40 000 złotych od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 6 listopada 2009 roku oraz od kwoty 35 000 złotych, liczonych od dnia 7 listopada 2009r. do dnia 25 czerwca 2011 roku. Gdyby w pozwie uwzględniono tę wpłatę, to zmieniono by w ocenie sądu żądanie odnośnie odsetek przy uwzględnieniu tej wpłaty. Żądania takiego w pozwie nie ma. Tak więc nie tylko cel dokonania tej wpłaty budzi wątpliwości, ale i ona sama nie jest podstawą faktyczną sformułowania żądania, choć powód przytacza okoliczność jej poczynienia.

Sąd Rejonowy podzielił natomiast stanowisko powoda w zakresie w jakim domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w odniesieniu do odsetek, które są świadczeniami okresowymi, wskazując, że ulegają one przedawnieniu po upływie 3 lat, licząc od dnia przerwania okresu przedawnienia (na mocy tego samego przepisu – art. 125 §1 k.c.), z tym, że uznał, że w przedmiotowej sprawie przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło w dniu 9 maja 2014 roku, tj. w dacie uzyskania przez B. S. klauzuli wykonalności. Odsetki od tej kwoty przedawniły się za okres 3 lat wstecz, a więc za okres od dnia 1 stycznia 2005 roku (od kiedy zaczęły być naliczane) do dnia 8 maja 2011 roku. Przedawnieniu uległy jednak w ocenie Sądu a quo odsetki od całej kwoty 40 000 złotych, a to z uwagi na sposób zaliczenia wpłaty w wysokości 5 000 złotych, powództwo uwzględnił jednakże co do kwoty 35 000 złotych, nie wychodząc ponad żądanie powoda.

O kosztach Sąd I instancji orzekł na mocy art. 103 § 1 k.p.c., nakazując zwrot kosztów procesu od G. S. na rzecz B. S., mimo częściowego przegrania sprawy przez oboje. W jego ocenie to powód swoim negatywnym postępowaniem doprowadził do przedawnienia należności, zwodząc pozwaną zapewnieniami o przekazaniu nieruchomości córce. Do procesu doprowadziło więc jego niewłaściwe zachowanie i dlatego to on powinien ponieść jego koszty.

Powyższy wyrok zaskarżył w części, co do pkt 2 i 3 wyroku, powód na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi, XII Wydział Cywilny Rodzinny z dnia 18 sierpnia 2004 roku (sygn. akt: XII C 698/04) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 9 maja 2014 roku, co do kwoty 5.000,00 zł należności głównej oraz odsetek ustawowych od dalszej kwoty 5.000,00 zł od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 6 listopada 2009 roku,
- zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

a nadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a. art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. w zw. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że treść pozwu nie obejmuje żądania orzeczenia o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności co do kwoty 5 000,00 zł należności głównej wynikającego z wpłaty dokonanej na rzecz pozwanej przez H. P. w dniu 12 września 2012 roku oraz odsetek ustawowych liczonych od całości kwoty należności głównej (40 000,00 zł) od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 6 listopada 2009 roku, a jedynie od kwoty 35 000,00 zł, w sytuacji gdy powód w treści pozwu precyzyjnie wskazał, iż dochodzi pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego co do odsetek od kwoty całej należności głównej, natomiast gdy podstawą faktyczną pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie 5 000,00 zł należności głównej jest właśnie wpłata dokonana dnia 12 września 2012 roku;

b. art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym ocenę zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, polegającą na bezzasadnym przyznaniu wiarygodności zeznaniom świadka D. S. oraz treści przesłuchania pozwanej B. S. w zakresie celu dokonania przez H. P. wpłaty 5000 zł co doprowadziło Sąd do błędnego ustalenia, że wpłata 5 000,00 zł dokonana w dniu 12 września 2012 roku została dokonana w celu zapłaty za roboty budowlane, w sytuacji gdy zarówno świadek ten jak i pozwana pozostają w konflikcie z powodem i są bezpośrednio zainteresowane wynikiem postępowania, natomiast wiarygodne zeznania H. P., J. N., treść przesłuchania powoda oraz dowód wpłaty z dnia 17 września 2012 roku na rzecz świadka wskazują na rzeczywisty sens dokonanej wpłaty na rzecz pozwanej;

c. art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez nierozważenie całokształtu zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego w postaci dokumentów znajdujących się w aktach postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi pod sygn. akt VI RC 602/14, z których wynika — wbrew twierdzeniu Sadu Rejonowego - istotna dla rozstrzygnięcia okoliczność jaką jest data wyprowadzki powoda od pozwanej, co doprowadziło Sąd pierwszej do błędnego ustalenia, że wpłata ta stanowiła wynagrodzenie za prowadzone przez powoda roboty budowlane, a której prawidłowa ocena pozwala wyjaśnić rzeczywisty sens dokonanej przez H. P. wpłaty na rzecz pozwanej;

d. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że wpłata przez powoda kwoty 5 000 zł na rzecz pozwanej dokonana w dniu 6 listopada 2009 roku została zaliczona przez pozwaną na poczet świadczenia odsetkowego, ewentualnie nie dokonała zarachowania, w sytuacji gdy pozwana - mając na uwadze powyższą wpłatę - ograniczyła prowadzoną przeciwko powodowi egzekucję należności głównej z kwoty 40 000,00 zł na 35 000,00 zł, co świadczy o tym, że zaliczyła ona dokonaną wpłatę na poczet tejże należności, nie zaś na odsetki, co doprowadziło Sąd pierwszej instancji do błędnego wniosku, że nie jest możliwe pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie dokonanej wpłaty na poczet należności głównej oraz w zakresie odsetek ustawowych od dodatkowej kwoty 5 000,00 zł liczonych od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 6 listopada 2009 roku;

e. art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 103 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione obciążenie powoda kosztami postępowania w powodu rzekomego zwodzenia pozwanej co do przekazania nieruchomości córce, w sytuacji gdy zachowanie takie nie miało miejsca, a twierdzenie to zostało wyprowadzone wyłącznie w oparciu o zeznania świadka D. S., które nie są wiarygodne z powodu jawnego konfliktu między powodem a świadkiem, w związku z czym brak było podstaw do przyjęcia, że powód dopuścił się niesumiennego lub oczywiście niewłaściwego postępowania, a ponadto gdy zastosowanie przepisu art. 103 § 1 k.p.c. wymaga wykazania „winy kwalifikowanej” w toku procesu, nie dotyczy zaś cech strony przed jego wszczęciem;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 451 § 1 k. c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zasadą w braku wyraźnych oświadczeń o sposobie zarachowania wpłaty jest zaliczenie jej na należności uboczne, w związku z czym wpłata dokonana przez powoda w dniu 6 listopada 2009 roku powinna ona ulec zaliczeniu na poczet odsetek, w sytuacji gdy z powołanego przepisu zasada taka nie wynika, a ponadto gdy powód dokonał zapłaty należności głównej w sposób dorozumiany wskazując który dług płaci, a pozwana ograniczyła prowadzone przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne wyłącznie co do kwoty 35 000,00 zł należności głównej, co prowadzi do wniosku, że dokonała ona zarachowania tej wpłaty na poczet tej właśnie należności.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Łodzi pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, co następuje:

W dniu 24 czerwca 2014 roku pozwana B. S. złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi R. C. wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie XII C 698/04 z nadaną klauzulą wykonalności w zakresie punktu 6-ego ograniczając egzekucję do kwoty 35 000 zł (40 000 zł – 5 000 zł) wraz z zasądzonymi odsetkami liczonymi od dnia 01.01.2005 do dnia zapłaty.

(wniosek k. 1 akt egzekucyjnych Km 182/14)

Powyższe ustalenia zostały oparte na nie budzącym w toku niniejszego postępowania wątpliwości dokumencie – wniosku o wszczęcie egzekucji złożonym przez pozwaną a zawartym w aktach sprawy egzekucyjnej Km 182/14 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi R. C..

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej nie jest zasadna.

Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy uznał za konieczne wskazanie, iż potrzeba uzupełnienia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie wynikała z konieczności przywołania w stanie faktycznym wszelkich okoliczności, które pozwalały właściwie ocenić zakres żądania pozwu w kontekście dochodzonej w postępowaniu egzekucyjnym z roszczenia zasądzonego w punkcie 6-ym wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie XII C 698/04 z dnia 18 sierpnia 2004 roku. Jako, że ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności nie były między stronami sporne to i ich ustalenie miało charakter czysto formalny. Pozostałe ustalone przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne należało uznać za prawidłowe i z tych też względów Sąd Okręgowy przyjął je za własne uznając w tym zakresie podniesione zarzuty za bezzasadne.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji w pierwszej kolejności należało właśnie odnieść się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy za niezasadny uznał zarzut naruszenia art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. w zw. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez Sąd Rejonowy, choć rzeczywiście w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy błędnie wskazał, że treść pozwu nie obejmuje żądania orzeczenia o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności co do kwoty 5 000,00 zł należności głównej wynikającego z wpłaty dokonanej na rzecz pozwanej przez H. P. w dniu 12 września 2012 roku. Należy jednak zauważyć, iż artykuł 321 § 1 k.p.c. wyraża zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie (ne eat iudex ultra petita partium), a więc nie może wbrew żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) zasądzić czegoś jakościowo innego (np. powód wnosi o ustalenie, że jest właścicielem rzeczy, a sąd ustala, że jest posiadaczem) albo w większym rozmiarze (np. zasądzić także odsetki ustawowe bez żądania) czy też zasądzić

powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda (komentarz dr P. T. do art. 321 k.p.c., wyd. Lex). W przedmiotowej sprawie nie wystąpiła jednakże żadna z powyższych okoliczności albowiem owa błędna konstatacja Sądu Rejonowego mogłaby jedynie oznaczać, iż żądanie powoda nie zostało rozpoznane w całości, co jednak nie oznaczało wyrokowania ponad żądanie. Z treści zaskarżonego uzasadnienia wynika jednakże, że taka sytuacja nie miała miejsca, a przedmiotem orzekania były też i okoliczności związane z przekazaniem z rachunku H. P. kwoty 5 000 złotych w dniu 12 września 2012 roku, czemu Sąd Rejonowy dał wyraz dokonując w tej kwestii ustaleń faktycznych i uzasadniając w ocenie materiału dowodowego dlaczego nie uznał, że powyższa kwota stanowiła spłatę przez powoda zasądzonej w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie XII C 698/04 w punkcie 6-ym należności. Powyższe stanowisko w pełni uzasadniało rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku, umożliwiając jego weryfikację, a niewątpliwa niekonsekwencja w rozważaniach Sądu I instancji w żaden sposób nie rzutowała na zajęte przez Sąd Rejonowy stanowisko, że powód nie udowodnił, że kwota 5 000 zł przekazana pozwanej we wrześniu 2012 roku stanowiła spłatę jego zadłużenia, a z przyczyn podanych powyżej nie naruszała również wskazanych przez skarżącego przepisów.

Za chybione należało również uznać podniesione w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 233 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym ocenę zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Odnosząc się do powyższych zarzutów należy wskazać, że w myśl powołanego przepisu art. 233 § 1 k.p.c. ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi jak opinie biegłych. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Mając na uwadze powyższe uznać należy za chybione stanowisko apelującego, jakoby Sąd I instancji oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy niezasadnie przyjął, iż wpłata z dnia 12 września 2012 roku stanowiła zaliczkę na poczet prac budowlanych wykonywanych u H. P. przez powoda. Za powyższym stanowiskiem Sądu a quo przemawiały bowiem nie tylko zeznania pozwanej i córki stron, ale również i zeznania świadka J. B., o których apelujący już nie wspomina, a także opisany przez H. P. tytuł dokonanego przelewu spornej kwoty 5 000 złotych we wrześniu 2012 roku na konto pozwanej, który to wpasowywał się w logiczny ciąg zdarzeń przedstawiony przez pozwaną i w/w świadków. Trafnie i logicznie Sąd I instancji ocenił, że było mało prawdopodobne, aby przy wpisywaniu tytułu przelewu kwoty 5000 zł mogła zaistnieć jakaś niedokładność, w sytuacji, gdy dokonująca przelewu H. P. była osobą zajmującą się zarządzaniem przedsiębiorstwa, a więc z pewnością zdającą sobie sprawę z możliwych, negatywnych konsekwencji nieprecyzyjnego opisu tytułu przelewu. W ocenie Sądu Okręgowego tym bardziej byłoby to niemożliwe, jeśliby już wówczas trwał pomiędzy stronami konflikt i powód wyprowadził się – jak skarżący wskazuje w apelacji, z pewnością w takiej sytuacji zostałaby zachowana zwiększona staranność przy opisie tytułu przelewu spornej kwoty. Oczywiście zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przy uwzględnieniu zeznań J. N. i wpłaty dokonanej przez powoda w dniu 17 września 2012 roku pozwalał i na wysnuć wniosków odmiennych odnośnie charakteru płatności, takich, jak te, które zostały wskazane w apelacji, jednakże brak jest podstaw do wskazania, iż

ocena Sądu I instancji naruszała regułę swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), nie była logicznie poprawna, czy też zgodna z doświadczeniem życiowym, a tym samym musiała się ostać. Także wykazanie przez skarżącego innej daty wyprowadzki w świetle powyższych wywodów nie mogło doprowadzić do konstatacji, iż Sąd Rejonowy przy ocenie materiału dowodowego naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, tym bardziej, że skarżący w złożonej apelacji nie wskazał, jakie to dokumenty załączone do akt sprawy VI RC 602/14 miałyby potwierdzać okoliczność udowodnianą przez skarżącego. W tym miejscu należy też wskazać, iż to obowiązkiem powoda było tak zabezpieczyć się przy dokonywaniu spłaty, aby później nie było wątpliwości, z jakiego tytułu były one przekazywane pozwanej, z tej prostej przyczyny, że udowodnienie powyższej okoliczności pozostawało tylko i wyłącznie w jego interesie.

Za trafny, choć nie mający żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy z przyczyn podanych przy rozważaniu zarzutu naruszenia art. 451 k.c., należy natomiast uznać zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów mający polegać na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że wpłata przez powoda kwoty 5 000 zł na rzecz pozwanej dokonana w dniu 6 listopada 2009 roku została zaliczona przez pozwaną na poczet świadczenia odsetkowego, albowiem powyższa okoliczność nie była objęta dokonanyymi ustaleniami faktycznymi. W przedmiotowej sprawie było bowiem rzeczą bezsporną i przyznaną, że uiszczona w dniu 6 listopada 2009 roku przez powoda kwota 5000 zł na rzecz pozwanej została zaliczona na poczet należności głównej – o powyższym świadczy bowiem i odpowiedź na pozew (k. 85 akt sprawy), ale także i ustalone zachowanie pozwanej, która we wniosku egzekucyjnym ograniczyła egzekucję należności głównej i liczonych od niej odsetek o kwotę właśnie 5000 złotych. Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności przekazania pozwanej powyższej kwoty dokonał prawidłowych ustaleń co do przekazania powyższej kwoty, jednakże w rozważaniach prawnych w sposób nieuzasadniony, wbrew woli stron przyjął, iż zaliczenie powyższej kwoty winno w pierwszej kolejności być zarachowane na poczet odsetek, co jednakże stanowiło już konieczność rozważenia powyższego uchybienia w kontekście art. 451 k.c., co z uwagi na zgłoszony przez apelującego zarzut nastąpi w dalszej części uzasadnienia.

Za nie mający jakiegokolwiek znaczenia w przedmiotowej sprawie należało też uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 103 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione obciążenie powoda kosztami postępowania z powodu rzekomego zwodzenia pozwanej co do przekazania nieruchomości córce wywiedzione z zeznań córki stron D. S.. W ocenie Sądu Okręgowego danie wiary zeznaniom D. S. w tym zakresie nie naruszało zasady swobodnej oceny dowodów, było logiczne i wpasowywało się w logiczny ciąg zdarzeń związanych także z tym, iż pozwana przez prawie 10 lat nie dochodziła w postępowaniu egzekucyjnym od powoda zasądzonej jej spłaty - nie doszło więc do naruszenia art. 233 k.p.c. Rację ma natomiast skarżący, że powyższa okoliczność nie wskazywała na wystąpienie przesłanki tzw. „winy kwalifikowanej” umożliwiającej zastosowanie art. 103 § 1 k.p.c. w przedmiotowej sprawie. Użyte we wskazanym przepisie określenie "niesumienne lub oczywiście niewłaściwe" postępowanie odnosi się bowiem tylko do tych czynności, które podejmowane są w ramach postępowania sądowego, a nie postępowania pozasądowego lub niedotyczącego konkretnej sprawy (zob. orzeczenie SN z dnia 4 grudnia 1951 r., C 423/51, OSNCK 1953, nr 1, poz. 21; orzeczenie SN z dnia 21 sierpnia 1954 r., 2 CZ 80/54, NP 1955, nr 3, s. 112; wyrok SN z dnia 25 sierpnia 1967 r., II PR 53/67, OSP 1968, z. 6, poz. 120; postanowienie SN z dnia 27 lipca 1971 r., II PZP 29/71, LEX nr 6971), tym samym więc okoliczności wskazane przez Sąd I instancji, odnoszące się do zachowań pozasądowych strony, nie mogły być podstawą do zastosowania powyższego przepisu. Powyższe jednak nie przesądzało o nieprawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd I instancji w zakresie kosztów procesu. Należy bowiem zauważyć, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i tak zasadnym było włożenie na powoda obowiązku zwrotu wszystkich kosztów, gdyż jego żądanie, przy określonej wartości przedmiotu sporu na 5000 zł, przed Sądem I instancji było zasadne tylko co do nieznaczącej jego części – powód nie udowodnił bowiem spłaty długu w kwocie 5000 zł w dniu 12 września 2012 roku na rzecz pozwanej. Tym samym winien w całości zwrócić koszty procesu poniesione przez pozwaną.

Za nie mający jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy należało też uznać zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 451 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zasadą w braku wyraźnych oświadczeń o sposobie zarachowania wpłaty jest zaliczenie jej na należności uboczne, w związku z czym wpłata dokonana przez powoda w dniu 6 listopada 2009 roku powinna ona ulec zaliczeniu na poczet odsetek.

Dokonując oceny zasadności powyższego zarzutu na wstępie należy wskazać, iż powództwo przeciwegzekucyjne skierowane na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego może być skutecznie wniesione tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 roku w sprawie II CSK 679/13, Lex 1475081), a w ocenie Sądu Okręgowego brak jest też legitymacji do wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego w sytuacji, gdy wierzyciel nie dochodzi w postępowaniu egzekucyjnym określonej części należności gdyż np. została ona uiszczona przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, bądź też z innych bezspornych między stronami przyczyn.

W przedmiotowej sprawie nie było natomiast kwestią sporną, że pozwana poprzestała na dochodzeniu jedynie należności w wysokości 35 000 złotych wraz z odsetkami liczonymi od powyższej kwoty, a nie od wskazanej w pozwie kwoty 40 000 zł. Słusznie więc Sąd Rejonowy rozważając zasadność podniesionego zarzutu przedawnienia dokonał rozstrzygnięcia jedynie w kontekście odsetek liczonych od kwoty 35 000 złotych, a nie liczonych kwoty 40 000 zł, albowiem pozwana w postępowaniu egzekucyjnym Km 182/14 prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi dochodziła odsetek liczonych jedynie od kwoty 35 000 złotych. Powyższe oznaczało jednak, że uczynione przez Sąd I instancji rozważania w tym zakresie w kontekście art. 451 k.c. należało uznać za chybione, gdyż nie mogły mieć one jakiegokolwiek przełożenia na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Z treści żądania pozwu nie wynikało bowiem aby podstawą faktyczną dochodzonego roszczenia była płatność dokonana w dniu 9 listopada 2009 roku, natomiast żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności powyżej liczonych od kwoty powyżej 35 000 zł zasądzonych odsetek nie mogło być skuteczne nie tyle z przyczyn wskazanych przez Sąd I instancji, ale ze względów wskazanych powyżej wynikających z faktu nie dochodzenia powyższej należności przez pozwaną. Z tych też względów i ten zarzut należało uznać za nieskuteczny.

Mając na uwadze powyższe, należało dojść do wniosku, iż wydane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie jest prawidłowe, co musiało na podstawie art. 385 k.p.c. skutkować oddaleniem w całości apelacji strony powodowej.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od przegrywającego spór powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł. Na kwotę tą złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej, ustalone stosownie do § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800), mając na względzie treść rozporządzenia obowiązującego na dzień zakończenia postępowania przed Sądem I instancji tj. wydania wyroku.